

Návesní rybník

Sedím u návesního rybníčku jedné malebné jihočeské vesnice. Obklopen štíty „selského baroka“ prohlížím jeho hladinu. Poslouchám štěbetání hojně přeletujících vlaštovek a jiříček. V okolí vodní nádržky se kromě konipase bílého a konipase horského, kteří sem zalétnou za hmyzem, procházejí lidé. Jednou mluví česky, potom zase francouzsky... a nakonec ke mně usedne stará paní z Německa.

Po chvíli vyjme peněženku, začne chřestit drobnými a potom se na mě obrátí, zda nemám nějaké penny. Teď zase lovím v tobolce já. Nechce se mně drobné přepočítávat, a tak jí dám, co mám. Dívá se udiveně a volá svoji kamarádku. Z poklidu u rybníčku v tuto chvíli není nic. Tak se zajdu podívat do nedalekých záchodků, do nichž chce paní vstoupit, a podívám se, jakou minci potřebuje. V kratičké chvíli se vše urovná a konečně je u hladiny, pod korunami lip klid.

Do pobřežního rostlinstva, kdysi ozdobného kosatcem žlutým, nyní s modrou příměsí květů rozrazilu, konopice polní a zelených lodyh sítiny připlouvají malí kapříci. Jedni jsou v přirozeném habitu, jiní si hrají na vznešené koi. Obě formy ledabyly ožďibují řasy z ponořených rostlin. Na nich jsou možná drobné povlaky řas a nezmarů. Kdesi u středu hladiny se objevují ryby ještě větší. Ty se ale otírají o sebe, občas vynoří velkou tlamu na hladinu a mlaskají. Bílé lekníny plavou ve stínu stromů a neříkají nic.

Po chvíli se odněkud z vodního sloupce vynoří velcí pulci skokana zeleného (*Pelophylax esculentus*). Jejich větší sourozenci se ozvou kousek ode mě a odváží se na volnou hladinu. Trochu mně připomínají strakonické občany na našem Podskalí. Pomalá, rozvázná plavba. Neochvějně vpřed.

Skokan zelený (*Pelophylax esculentus*)

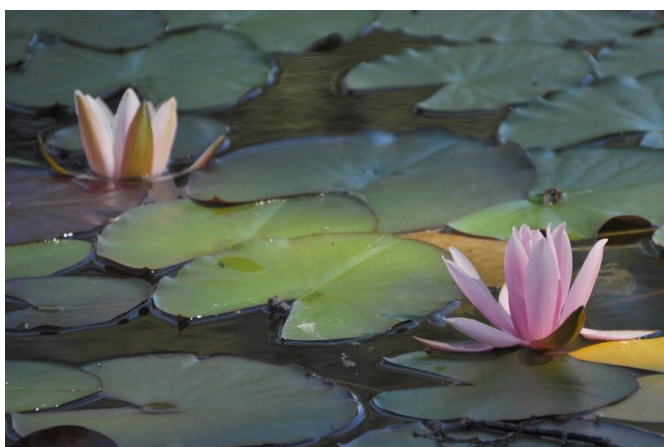
Vlaštovky a jiříčky se vracejí. S rozevřenými zobáčky nabírají za letu vodu. Trvá to jen chvíli. Potom odletí do smíšeného hejna. Možná o 100 jedincích. Jejich rej přiláká místního holuba, který rozvázně přistane na hrázi a

sejde dolů po břehu, aby se napil. Málem do vody spadne, protože sestup je příkrý. Ale podaří se mu zachytit se křídlem o silnější pobřežní rostliny a pije. Do pobřežního svahu se mu nechce, tak se šikovně odlepí od země a je pryč.

Přede mnou se objeví dvě neposedná šidélka větší (*Ischnura elegans*). Chvíli se honí a zmizí někam jinam. Pod široký list rákosu se připlouvají schovat dvě velké znakoplavky obecné (*Notonecta glauca*). Přemýšlím, zda zde číhají na kořist, nebo je jim také horko.

Okénkem mezi listy rostlin zahlédnu malého juvenila skokana zeleného. Nožičky má již vytažené a konec těla je ukončen ostrým ocáskem. Koukáme na sebe, a když vytáhnu fotoaparát, tak mu to nevadí.

Je to prostě takový ospalý den. Nazýváme jej tropickým.

Krásna vodní - leknín

Když s manželkou odcházíme později z návsi, zastavíme se u kaple sv. Jana Nepomuckého. Dojem střetu starých a nových časů umocní pohled od této stavbičky do jihočeské pánve. V dálce se šediví mocné věže jaderné elektrárny Temelín s bílými čepicemi páry. Obrysy budov jsou velmi ostré a přítomné. Celkový okamžik ještě znásobí černě oděný motorkář, který přistane v křižovatce. Zastaví svůj stroj a dívá se, kde by zahnízdil. Cíl cesty je asi splněn, tak po chvíli motorka zabrmlá a je to pryč.

Když odcházíme k parkovišti, prohlédneme si korouhvičku na střeše jednoho stavení. Ukazuje někam do vnitrozemí jako ruka historie. Tam patříš! Hnízda jirůček se krčí pod převislou střechou mezi cihlovým ostěním a podvečer přichází. Seskupení vztyčených kamenů na louce míchá energie.

Odjíždím se smíšenými pocity. V hlavě mám rybníček, jeho obyvatele, poletující vlaštovky, jirůčky. Vlastně asi úplně jiný kousek světa, než kvůli kterému sem lidé přijíždějí.

Kdesi u Českých Budějovic, 12. srpna 2023

